

Interjú Komáromi Ferencel, az Év Erdészével

Gyermekkora óta az erdőben dolgozik, munka mellett végezte el az iskoláit is. Komáromi Ferenc nagyon sokat készült a megmérettetésre, és büszke az elért eredményre, ugyanakkor elmondta: számos feladat rámutatott arra, hogy van még hova fejlődni.

– *Idén Te nyerted meg az Év Erdésze versenyt, melyhez ezúton is gratulálok! Van különösebb jelentősége számodra, hogy most nem egy állami erdőgazdaság alkalmazottja győzött?*

– Igen, mert nagyon kevés magánerdős szakember vesz részt ezen a szakmai megmérettetésen. Idén is mindössze ketten voltak. Ráadásul mellettünk az állami erdőgazdaságok legjobb versenyzői indultak el. Igazából bárki megnyerhette volna a versenyt közülünk, ha nem ilyen rövid az idő a versenyszámok teljesítésére. Nagyon sok múlt a gyors helyzetfelismerésen, és az eddig szerzett tapasztalatokon.

– *Hogyan vált belőled erdész szakember?*

– Sopronban végeztem 1998-ban, és ez meghatározta a további életemet, hiszen a legtöbb ember már emiatt elismert az első találkozás alkalmával is. Aki pedig nem, annak később a munkámmal, teljesítményemmel bizonyítottam.

Szegény családban nőttem fel, rengeteget dolgoztam kis-koromtól fogva. Az iskolában szinte minden délután és hétvégén szerveztek különböző munkákat. A szakma nagy részét is ezek közben, a gyakorlatban tanultam meg. Rengeteg erdőt ápoltam, de a fakitermelésben is szerettem dolgozni. Sőt, még a Bükkbe is elmentem faszetnet égetni, hogy pénzt keressek és tanuljak is egyszerre. Szerencsémre ott is a legjobbakkal hozott össze a sors; egy nyáron például farkaslakai székelyekkel dolgozhattam.

Az életben a „pacta sunt servanda” híve vagyok („a megállapodásokat teljesíteni kell” – a szerk.). Az adott szó kötelez, ha kimondtam és a kezemet nyújtottam, az úgy legyen. Mert a szavahihetőség, pontosság, precizitás az erdészek jellemzője volt, és hiszem, hogy még ma is az. Sőt, remélem, hogy a szakma minél tovább viszi ezeket a korunkban elismertnek nem nevezhető értékeket. Mindez egyébként nem csak a munkámra, a magánéletemre is igaz.

– *Mutasd be kérlek röviden, a jelenlegi munkabélyedet és a feladataidat!*

– A Hajdúerdő Kft. 2002-ben alakult. Erdészeti szolgáltatásunk keretein belül erdőtelepítési és -felújítási feladatokat látunk el. Egy négyhektáros csemetékertben erdészeti szaporítóanyagokat termelünk: kocsányos tölgyet, akáccsemetét, valamint hazai és nemes nyár suhángot állítunk elő. Erdészeti szakirányítást mintegy 1500 hektáron végzünk, erdőgazdálkodási tevékenységet megközelítőleg 200 hektáron és vadgazdálkodási tevékenységet nagyjából 4500 hektáron folytatunk. Az erdőgazdálkodásba vont, valamint a szakirányított területeken az elő- és véghasználatokból évente több mint 20

ezer köbméter faanyagot termelünk ki. Ennek a mennyiségnek a döntő többsége nyárfából, akácból áll, valamint kisebb mennyiségben kocsányos tölgyből. 2003. június 1-jén kezdtem dolgozni a cégnél, akkoriban fűrészüzem-vezető voltam több mint három évig. Nagyjából egy év után már erdészeti feladatokat is elláttam. 2007 elejétől az összes erdészeti munkát én kezdtem el irányítani, a csemetetermesztéstől az erdőművelési feladatokon át, a fakitermelésig. 2008 végétől pedig hivatásos vadász feladatköreim is lettek 4500 hektáros vadászterületen.

– *Beszélgünk egy kicsit magáról a versenyről is. Hogyan készültél fel rá?*

– Először is, a versenyszabályzatot szinte teljesen megtanultam, és a különböző feladatokat a lehető legmélyebben elsajátítottam. Mind elméleti, mind gyakorlati vonatkozásban megpróbáltam annyira felkészülni, amennyire csak lehet. A verseny előtt az összes elméleti anyagot átolvastam, némelyiket szinte szó szerint megtanultam.

– *Melyik volt a legnehezebb feladat?*

– A számláló üzemmóddá átalakító jelöléstől, valamint a felismeréstől féltam a legjobban. De nem ezt rontottam el, hanem azt, amiben nagyon magabiztos voltam. Ilyen volt például a becslés vagy az erdősítés leírása. Egyébként mindenhol volt egy-két apró momentum a verseny során, ami kizökkentett a gondolatmenetemből. De ezért verseny a verseny!

– *Mikor érezted azt, hogy akár az első helyen is végezhetesz?*

– Az eredményvárás volt a legstresszesebb, mert még három versenyszám hiányzott, amikor veztem 20 ponttal. Aztán kihoztak még két eredményt, és akkor már csak második voltam, 4 ponttal lemaradva. Rónai igazgató úr végül meghozta a végeredményt. Láttam, hogy

keres valakit, és mikor megtalált, bólintott egy nagyot felém. Akkor már potyogtak az örömkönnyeim. Az utolsó pillanatig csak reménykedtem benne, hogy van esélyem. Az első öt között mindenkiből lehetett volna győztes, mert nagyon szoros volt a verseny, és a többiek is olyat rontottak a verseny hevében, amit munka közben, több idő alatt jó csinálnának meg.

– *Mit jelent neked ez a győzelem és a vele járó elismerés?*

– Nagyon megtisztelő és felemelő érzés. Amikor már mindenki gratulált, akkor sem akartam elhinni, hogy én vagyok ebben az évben az „ország legjobb erdésze”. A kollégák a győzelem után még közvetlenebbek lettek velem. Fontos, hogy nem becsülöm túl magam, hiszen ezen a versenyen megtudtam, hogy mik azok a kissé foghíjas részek, amikben még csiszolnom kell a szaktudásomat. Nekem ez a győzelem az erdész hivatásom megbecsülését jelentette. Nagy megtisztetés, hogy ott lehettem a versenyen, és hogy egy évig én lehetek az Év Erdésze!

Gribek Dániel

Erdő-Mező Online – www.erdomezo.hu

